

РЕШЕНИЕ

№ 3088

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11392** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 45836/16.12.2022 г., от Н. Б. А., срещу Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, за обезщетяване на неимуществени вреди – сумата от 20 000 лева, причинени от издадената от началника на Сектор „Миграция“, при същата дирекция ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. за налагане на принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“, заедно със законните лихви от 06.06.2019 г.

Упълномощените от ищеца адвокати Х. и М.: поддържат исковата молба; ангажира писмени доказателства и показания на свидетеля К. В. К.; претендират за възстановяване на разноските за водене на настоящото дело, съгласно списък; представят писмена защита.

Упълномощеният от ответника – Столична дирекция на МВР юрисконсулт, с писмен отговор на исковата молба и в съдебно заседание оспорва същата, като възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение и желае присъждане на юрисконсултско.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приети без оспорване, приема за

установено от фактическа страна следното.

Със Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. началникът на Сектор „Миграция“, при СДВР е наложил на Н. Б. А., [дата на раждане] в Руската федерация принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“. Решението на Административен съд София – град от 07.01.2019 г., по адм. дело № 11466/2018 г., с което жалбата против заповедта е отхвърлена, е отменено от състав на ВАС, по адм. дело № 4075/2019 г., с Решение № 8541/06.06.2019 г. Именно върху факта, че Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. на началника на Сектор „Миграция“, при СДВР е отменена, като незаконосъобразна, ищецът основава исковата си претенция по настоящото дело, за обезщетяване на неимуществени вреди, оценени от него на 20 000 лева и дефинирани с исковата молба като: „уронване честта, достойнството и морала; поругаване на доброто име; ограничаване на свободното придвижване, социалните и личните контакти; психически тормоз от престоя в СДВНЧ; страхът да не бъде изведен в чужда страна; нарушаване правата по чл. 8 от Конвенцията“.

За обезпечаване изпълнението на заповедта за налагане на ПАМ същият административен орган е издал и Заповед № УРИ 5392 ПАМ-886/11.10.2018 г. (л. 42 от делото), с която Н. Б. А. е бил настанен в СДВНЧ – С., считано от 11.10.2018 г.; Заповед № УРИ 5392 ПАМ-886/11.10.2018 г. за настаняване в СДВНЧ- С. е отменена с влязло в сила на 20.02.2020 г. Решение № 438/22.01.2020 г. на Административен съд София – град, по адм. дело № 11171/2018 г. За установяване и доказване на това, колко време е пребивавал в СДВНЧ, ищецът не представи доказателства. Настоящият съдебен състав, предвид заявеното от процесуалния представител на ответника в съдебното заседание на 06.03.2023 г. твърдение за наличие на друго дело между същите страни извърши служебна справка и установи още, че: с искова молба, вх. № 45548/14.12.2022 г. Н. Б. А. е предявил пред Административен съд София – град иск за неимуществени вреди, срещу СДВР, в размер на 70 000 лева, причинени му от отменената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-886/11.10.2018 г. за настаняване в СДВНЧ- С.; с Решение № 2655/19.04.2023 г., по адм. дело № 11336/2022 г. (невлязло в законна сила) Съдът е уважил исковата претенция за размер от 3 000 лева.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, съображения за което е изложил в писмения отговор и в съдебно заседание.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди, понеже основанието на което се претендира обезщетяването на вреди е административен акт, различен от този по вече цитираното адм. дело № 11336/2022 г. на АССГ, 64^{-ти} състав.

Исковата молба е неоснователна и недоказана.

Исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна

дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред.

Безспорно е за случая, че: а) заповедта, с която ищецът обосновава исквата си претенция - Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. на началника на Сектор „Миграция“, при СДВР за налагане ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ е отменена с Решение № 8541/09.06.2019 г. на ВАС, по адм. дело № 4075/2019 г., като незаконосъобразна; б) Заповед № УРИ 5392 ПАМ-886/11.10.2018 г. за настаняване в СДВНЧ - С. е отменена с влязло в сила на 20.02.2020 г. Решение № 438/22.01.2020 г. на Административен съд София – град, по адм. дело № 11171/2018 г.; в) ищецът е настанен в СДВНЧ на 11.10.2018 г. (протокол на л. 43).

Каза се по – горе, че неимуществените вреди, които твърди да е понесъл по причина издаване на незаконосъобразната Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. за налагане ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ ищецът дефинира като: „уронване честта, достойнството и морала; поругаване на доброто име; ограничаване на свободното придвижване, социалните и личните контакти; психически тормоз от престоя в СДВНЧ; страхът да не бъде изведен в чужда страна; нарушаване правата по чл. 8 от Конвенцията“. От така формулираните вреди Съдът приема, че пряко и непосредствено отношение към отменената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. за налагане ПАМ „връщане до страната на произход“ имат само тези за „страхът да не бъде изведен в чужда страна; нарушаване правата по чл. 8 от Конвенцията“. Останалите несъмнено касаят престоя в СДВНЧ, предмет на Заповед № УРИ 5392 ПАМ-886/11.10.2018 г., респ. – на адм. дело № 11336/2022 г. на АССГ, 64^{ти} състав и не следва да бъдат обсъждани в настоящото съдебно решение.

В тежест на ищеца, в условията на пълно и главно доказване е да установи фактите и обстоятелствата, на които основава претенциите си.

За да установи и докаже, че е изпитвал страх да не бъде експулсиран в Руската федерация, както и че е нарушено правото му на зачитане личния и семеен живот ищецът ангажира само показания на свидетеля К. В. К., на 26 г., който се идентифицира като: „неженен, осъждан за дребни кражби и съпричастност към лоша компания, без родство и дела със страните по делото“. Свидетелят заяви пред Съда, че: познава Н. от около десет години, когато правили ремонт на къща; от тогава и до сега поддържат приятелски отношения – излизат заедно, „когато няма какво да правят“; известно му е, че в България е дошъл като малък от Русия и че е задържан в Б., в края на 2018 г., защото „искали да го екстрадират“; бил се „панирал доста“; ходел му на свиждане в Б.; бил „доста стресиран, че трябва да се завърне в Руската Федерация, понеже не познава никого и не е бил там; бил „много притеснен, говорел несвързани работи“; след като го освободили от Б. отново бил „притеснен, но малко по-спокоен“; пребиваването му в Б. се отразило „не добре – станал раздразнителен към всички, включително и към близките си; разделил се с приятелката си Е., с която искали да се оженят, защото бил задържан и искали да го екстрадират за Русия;

известно е на свидетеля, че служителите на „Миграция“ са му казвали няколко пъти, че ще го екстрадират и няма да му дадат документи; свидетелят лично го „карал в „Миграция“ на [улица]. Съдът не кредитира тези свидетелски показания като достоверни, убедителни и достатъчни да обосноват и докажат по категоричен начин, че ищецът Н. Б. А. е понесъл вредите „страх да не бъде изведен в чужда страна и чувството (усещането), че не е зачетено правото му на личен и семеен живот. В., за последното ищецът също не ангажира доказателства, за това: къде и с кого е живял през исковия период; какъв е бил семейният му статус. Според Съда, не съществуват каквито и да е други преки и/или косвени доказателства, че: ищецът и свидетелят са били в близки, приятелски отношения; ищецът е влошил отношенията си със своите роднини и с приятелката си, както и че причина за това е отменената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. за налагане ПАМ „връщане до страната на произход“. От страна на ищеца не се представиха други писмени (медицински документи) и гласни доказателства, посредством които да установи и докаже да е понесъл твърдените неимуществени вреди. От друга страна Съдът съобразява, че издаването на Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. за налагане ПАМ „връщане до страната на произход“ сама по себе си е била основателна причина да породи у ищеца Н. А. негативни усещания - притеснение, обида, страх да не бъде изведен принудително от Р. България, където е установен (са били установени) трайно той и родителите му. Самият той не притежава гражданство на Руската федерация (доказателства на л.л. 24, 25, неоспорени от ответника) и е съвсем логично да се обезпокои от вероятността да бъде върнат там, където никога не е живял и пребивавал. Критериите, причините, обстоятелствата и доказателствата, които Съдът дължи да съобрази, определяйки по справедливост (чл. 52 ЗЗД) размера на обезщетение за неимуществени вреди са обобщени и в Решение № 30/08.03.2022 г. на ВКС, по гр. дело № 3200/2021 г. Съобразявайки тези критерии и предвид мотивите по - горе настоящият съдебен състав приема, че размерът на неимуществените вреди, който е понесъл Н. Б. А., като резултат от незаконосъобразната Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. за налагане ПАМ „връщане до страната на произход“ може да бъде остойностен на 2 000 лева. Над този размер, до претендирания размер на неимуществени вреди – 20 000 лева исковата молба е неоснователна и недоказана. Върху обезщетението от 2 000 лева ответникът дължи и законните лихви, считано от 06.06.2019 г. – датата на Решение № 8541/06.06.2019 г. по адм. дело № 4075/2019 г. на ВАС, с което е отменена Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

Така очертаният изход на спора определя като основателна (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) и претенцията на ищеца, за възстановяване на разносните за водене на делото пред АССГ, съразмерно на уважената част от иска: държавна такса 10 лева; 15 лева такси за преписи от делото (л.л. 27, 28, 29) и адвокатско възнаграждение (договор на л. 7, за 2 500 лева). Като основателно Съдът преценява изричното възражение, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК от страна на ответника, като приема, че размерът на платеното на адвоката възнаграждение от 2 500 лева, за правна защита и съдействие по настоящото дело, с цена на иска 20 000 лева се явява прекомерно висок, предвид чл. 8, ал. 1, т. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. По тази причина определя като основа за изчисляване разносните за адвокатско възнаграждение стойност от 2 000 лева. Така, съразмерно на уважената част от исковата молба (за 2 000 лева) ответникът дължи да възстанови на ищеца разносните

(държавна такса и адвокатско възнаграждение), в размер на общо 202, 50 лева. Размерът на дължимото от ищеца, на ответника юрисконсултско възнаграждение (чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ), съразмерно на отхвърлената част от иска Съдът определя на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 172а, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, вр. чл. 10, ал. 3 и ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да заплати на Н. Б. А. – ЛНЧ: [ЕГН] обезщетение за неимуществени вреди, причинени от издадената от началника на Сектор „Миграция“, при същата дирекция ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г., в размер на 2 000 лв. (две хиляди лева), заедно със законните лихви от 06.06.2019 г., до окончателното изплащане на обезщетението, като ОТХВЪРЛЯ исковата молба за претендирания размер на обезщетението над 2 000 лева, за сумата от 20 000 лева.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да възстанови на Н. Б. А. – ЛНЧ: [ЕГН] разноските за водене на делото и заплатено възнаграждение на адвокат, съразмерно на уважената част от исковата молба, в размер на общо 202, 50 лв. (двеста и два лева и 50 ст.).

ОСЪЖДА Н. Б. А. – ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: